

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 203/2014
26.03.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Предрага Глигоријевића, Веска Крстајића, Биљане Синановић и Горана Чавлине, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда, Зорицом Стојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног П.О. и др, због продуженог кривичног дела тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 3. у вези става 1. тачка 1. у вези члана 203. став 1. у вези члана 33. и члана 61. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адв. Н.С., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Пироту 1К бр. 70/13 од 05.07.2013. године и Апелационог суда у Нишу 3Кж1 бр. 2941/13 од 05.12.2013. године, у седници већа одржаној дана 26.03.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног П.О., адвоката Н.С., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Пироту 1К бр. 70/13 од 05.07.2013. године и Апелационог суда у Нишу 3Кж1 бр. 2941/13 од 05.12.2013. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пироту 1К бр. 70/13 од 05.07.2013. године окривљени С.П. и П.О. оглашени су кривим због продуженог кривичног дела тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 3. у вези става 1. тачка 1. у вези члана 203. став 1. у вези члана 33. и члана 61. КЗ и осуђени на казне затвора у трајању од по четири године у које им је урачунато и време проведено у притвору. Истом пресудом, окривљени су обавезани, на плаћање трошкова кривичног поступка и судског паушала, као и да свим оштећенима солидарно плате износе у целости постављене у имовинскоправним захтевима оштећених и то у року од три месеца почев од правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Нишу 3Кж1 бр. 2941/13 од 05.12.2013. године, одбијене су као неосноване жалбе бранилаца окривљених С.П. и П.О., а пресуда Основног суда у Пироту 1К бр. 70/13 од 05.07.2013. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног П.О., адв. Н.С., због повреде закона из члана 485. став 1. у вези става 2. ЗКП-а, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, укине и првостепену и другостепену пресуду а затим донесе одлуку о одлагању извршења казне до доношења нове одлуке суда.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП-а и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП-а), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости и након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног П.О., адв. Н.С., је неоснован.

Бранилац окривљеног П.О. у образложењу захтева наводи да је побијаним правноснажним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 3. ЗКП-а, који став не постоји у одредби члана 438. ЗКП, али из садржине образложења захтева, произилази да повреду члана 438. ЗКП-а бранилац налази у заснованости пресуде на доказима на којима се пресуда по закону не може заснивати, што чини битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. сада важећег ЗКП-а, односно, члана 368. став 1. тачка 10. ЗКП-а који је важио у време доношења првостепене пресуде. Бранилац окривљеног као недозвољене доказе у изнетом смислу означава снимке са приватних сигурносних камера које је првостепени суд користио као доказ, а повредом члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП сматра и пропуст првостепеног суда да доказе које је оценио недозвољеним издвоји из списка пре истраге, а не на дан доношења пресуде, како је то првостепени суд учинио решењем од 05.07.2013. године.

Одредбом члана 604. став 1. ЗКП-а, прописано је да ће се законитост радњи предузетих пре почетка примене овог Законика (01.10.2013. године) оцењивати по одредбама Законика о кривичном поступку („Службени лист СРЈ“, број 70/01 и 68/02 и „Службени гласник РС“, број 58/04, 85/05, 15/05, 49/07, 122/08, 72/09 и 76/10) (у даљем тексту: раније важећи ЗКП).

Неосновано се захтевом указује да се снимци са приватних сигурносних камера не могу користити као доказ, јер је одредбом члана 132а став 7. раније важећег ЗКП-а, одређено да се фотографије или звучни, односно звучни и видео снимци који су направљени без прећутне или изричите сагласности осумњиченог или окривљеног који се на њима налазе, или чији је глас снимљен, могу користити као доказ у кривичном поступку, ако су фотографије или звучни, односно звучни и видео снимци настали као вид безбедносних мера предузетих од стране држаоца стана и других просторија, односно од стране другог лица по налогу држаоца стана и других просторија, што се односи и на дворишне и друге сличне отворене просторе.

Првостепени суд је као доказ користио фотографије настале снимањем сигурносних камера постављених из безбедносних разлога од стране власника приватних предузећа на којима се препознаје окривљени О.П. Овако настале фотографије испуњавају све законске услове да се могу користити као доказ, па их је првостепени суд оценио, повезао са садржином других доказа и на основу утврђеног чињеничног стања донео пресуду која је потврђена другостепеном

пресудом. При томе није коришћен ни један доказ на коме се по закону не може засновати судска одлука, због чега ни првостепеном ни другостепеном пресудом није учињена повреда закона из члана 438. став 2. у вези става 1. важећег ЗКП-а, на коју се неосновано захтевом указује.

Повреда исте законске одредбе наведена у захтеву, не стоји ни у поступању првостепеног суда који је део доказа и то - записник о саслушању осумњиченог П.О. пред ПУ Пирот, Одељење крим. полиције ПУ 696/12 од 07.11.2012. године и службених белешки о обавештењима прикупљених од грађана, издвојио решењем од 05.07.2013. године. Основ за овакву одлуку првостепени суд налази у одредби члана 337. став 3. тада важећег ЗКП-а, која дозвољава могућност издвајања незаконитих доказа и то најкасније до достављања списка предмета другостепеном суду, како је у конкретном случају првостепени суд и учинио. На издвојеним доказима није заснована првостепена пресуда па због тога ни у овом делу нема повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1. на коју се неосновано у захтеву указује.

Оценивши наводе захтева за заштиту законитости неоснованим из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП одбио као неоснован захтев за заштиту законитости, одлучујући као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник,
Зорица Стојковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.**